

DE MOOIE LIGGING VAN HET HUIS

HET HUIS EENER KUNSTENARES

door NANNIE VAN WEHL

Zij woonde toch al zoo mooi, zoo lief en zoo origineel. Met haar moeder had ze zich een huisje uitgezocht op het mooiste gedeelte van het Tuindorp, waar de arbeidende bevolking van eenige fabrieken zich een lusthof had geschapen. Nergens bloeiden de rozen, de dahlia's, de balsemien zóó weelderig als daar. Nergens hing de wingerd en de bruidssluier zoo vol neer als daar.

In het kleine huis waren door den bouwer en later door de kunstenaar al meerdere praktische of artistieke vondsten toegepast.

Doch de weg langs haar huisje, die eertijds een stille landweg geweest was, langs een diep, mooi, rond poeltje, omringd door berken en in het poeltje de waterlelies zóó vol en weelderig, dat de gladde groene blaren in verdrukking omhoog torenden, werd gaandeweg een groote heirbaan: de rust verdween.

Zoo kwam zij er toe aan verhuizen te gaan denken. Maar dan moest 't een huis zijn, dat zoo veel mogelijk aan alle behoeften van haar en haar moeder voldeed — aan alle behoeften en aan alle wenschen en verlangens. — Een huis om in te blijven, in zooverre 't een mensch gegeven is in een huis te blijven.

Op een mooien zomerdag verraste zij me met de mededeeling: „Nu heb ik toch een stukje grond gekocht zóó heerlijk mooi, zóó afgelegen, zóó rustig! — En daar ga ik tusschen twee heuvels, op het allerwarmste plekje, een huisje bouwen voor mijn moeder en mij. Geen trappen zal 't hebben, dat 's niets meer voor mijn moeder. De plannen zijn al klaar. Wil je ze zien?”

En zij toonde mij de calque, waarvan de afdruk hier bij gaat.

Ik kende het stuk grond, dat zij bedoelde. Het

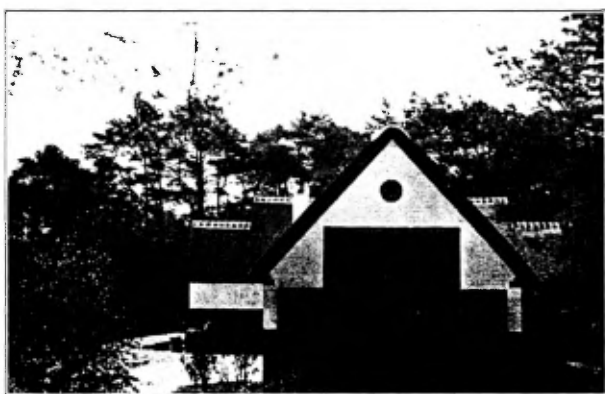
was het middenstuk van een zeer groot bosch-terrein, waar zich nog een paar prachtige Biltsche duinen verhieven. De menschen, die langs de randen van het terrein woonden, hadden geen van allen hun tuinen zoo diep willen hebben als de oorspronkelijke wegeaanlegger en parkontwerper had bedoeld. Zoo bleef er een prachtig middenstuk over, dat met een lang smal pad ergens op een weg uitkwam.

Niet, dat de centrumbewoonster ingebouwd zou zijn! De villa's stonden allemaal flink ver van elkaar.

Gelukkig de mensch, die zijn gedachten aldus in daden kan omzetten, in materie vóór zich zien. Gelukkig de vrouw, die het huis van haar droomen bewonen mag!

Op weer een mooien zomerdag, in den afge-loopen zomer, zocht ik het hek van de lange laan, die naar het huis der kunstenaress leidde. In de buurt fietsend, had ik 't verweg in 't geboomte zien schemeren. Wit was 't en donker. Aandoenlijk en lokkend scheen soms in de late avond een licht, midden in 't bosch.

De laan was heelemaal mul. Net begon ik tegen de lichte helling op te klimmen om het plateau te bereiken, waarop het huis ligt, of de bewoonster kwam me al te gemoet. En schoon ik brandde van verlangen om dit lieve, dit mooie, dit huiselijke huis te bezichtigen, moest ik toch eerst gaan zitten in het hoekje tegen de huiskamer aan, en mij laten verfrisschen met limonade en fruit.

ACHTERZIJDE VAN HET HUIS MET ATELIERRAAM

GEZICHT OP DEN ZIJKANT MET DE HUIS-KAMER. LINKS IN DEN HOEK DE VOORDEUR

Moeder lag op een ligstoel midden in de dennen. Zij voelde zich wat slap van de hitte. Maar hoe ze daar lag! En hoe ik ontroerd was over zoo iets heerlijk, als ik hier zag en beleefde, zoo 'n huis, op zoo 'n plaats.

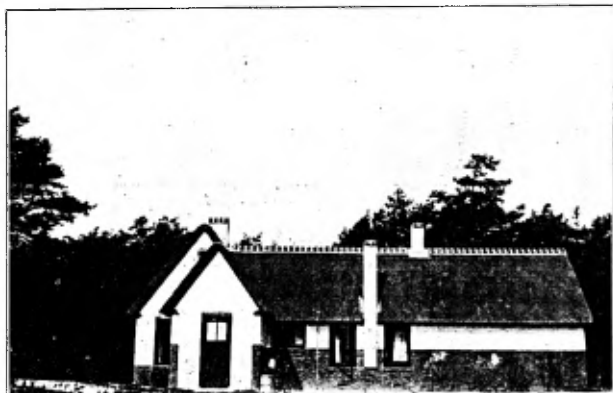
Daarna gingen wij het huis bekijken. Eerst er rondom loopen.

Hoe mooi vond ik het, dat de baksteen boven een bepaalde lijn helder wit geverfd was. Daaronder vertoonden ze haar zeer donkere, eigen tint. De voordeur is prachtig uitgevoerd in donker en blank hout, versierd met een stukje origineel en fleurig geschilderd smeedwerk.

Toen wij achter het huis kwamen, kon ik weer bijna mijn ongeduld niet bedwingen om naar binnen te snellen, want dat groote raam, dat was van haar atelier en ik zag de heerlijke werkruimte daar lokken. Maar neen — eerst het heele huis om.

Hoe aardig doet de schoorsteen van slaapkamer en badkamer daar opzij! Hoe vleit de rieten dakbedekking zich neer over al dat liefs, en dekt het en schut het. Even een blik op het terrein rondom. Een heerlijkheid, een pracht van oude en jonge dennen, van hooge en lage heuvels.

Door de deur van het zitje traden we de woonkamer binnen. Verrukt wees mijn vriendin me het uitzicht op het dennebosch. Van dit raam uit zag je niets dan bosch. Geen „menschelijke nederzetting”.

ZIJKANT MET INGANG NAAR DE PIJKEUKEN

Door de huiskamer kwamen wij in de keuken-eetkamer. Hoe makkelijk voor moeder hier de spijzen te bereiden en ze zóó van het fornuis, op de tafel, gedekt voor haar beiden, te brengen.

De bijkeuken bergt allerlei dingen, onmisbaar voor een keuken, maar niet gezellig in een eetkamer.

Door de woonkamer komen we in de „entree”, te klein om een hall te noemen.

De kleine gang, langs slaapkamer en badkamer voerend naar het atelier, is als een droom. Links blauw glas in een breed raam; „het blauw van Charfres”, fluistert mijn geleidster, even weg in een dierbare herinnering. De wanden zijn wit, de deur naar 't atelier rond als de voordeur — wat dat het toch doét, zoo 'n ronde deur! In de kozijnen van het raam staat mooi antiek koper.

En dan het atelier.

O neen, niet de kamer van eene, die zich aan ijdele fantasieën overgeeft en teekenstift en penseel als speeltuig hanteert, doch de kamer van een hardwerkende vrouw, die al heel veel heeft tot stand gebracht, waarvan ze zoo nu en dan geen afscheid kan nemen. Dat portret van haar moeder! Verder mag ik over haar werk niet spreken, dat wil zij niet en ik acht mij ook niet competent. Maar ik moet toch even uitzeggen de diepe ontroering, die mij telkens bevangt, als ik weer voor dat portret sta, waar ik telkens opnieuw weer heen wil.

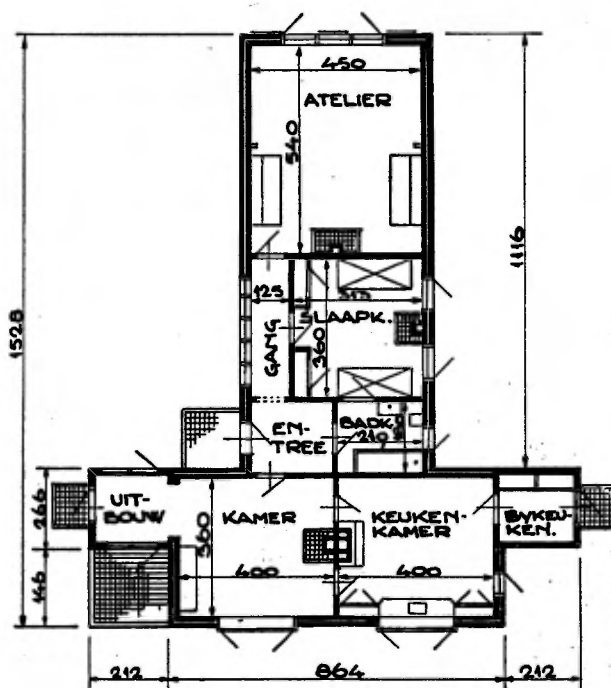
Na het atelier kwam de rondwandeling in den

boschtuin. Daar ontdekte ik dat origineele schuurtje, door haar zelf uitgedacht: uitgegraven in een heuvel.

De architect C. de Haas uit de Hollandsche Rading heeft dit huis ontworpen naar haar aanwijzingen en wenschen. Samen hebben zij de vertrekken op het allervoordeeligst geplaatst en gerangschikt.

De slaapkamer is op 't Oosten; de eerste zonnestralen wekken moeder en dochter; 's avonds is de kamer in de warme zomerdagen koel. De keuken-eetkamer heeft een raam op 't Oosten, dus ontbijten in de morgenzon — een levensbehoefte, doch hoe zelden vervuld! De groote ramen van keuken-eetkamer en zitkamer zijn op het Zuiden. Moeder's zitje is in de zon. De zitkamer heeft een glazen deur op 't Westen, zoodat tot de laatste zonnestraal dankbaar opgevangen wordt. Vanzelfsprekend is het atelier op 't Noorden.

Van het schuurtje heeft de architect gezegd: „Nu maak ik, als ik maar heuvelterrein tot mijn beschikking heb, nooit meer een ander schuurtje”.

PLATTEGROND VAN HET HUIS

Stil van bewondering zat ik opnieuw in het hoekje en werd gelaafd, ditmaal met thee.

„O, ik moet er over schrijven!” zei ik.

„Zou je 't maar niet laten?” vroeg zij angstig.

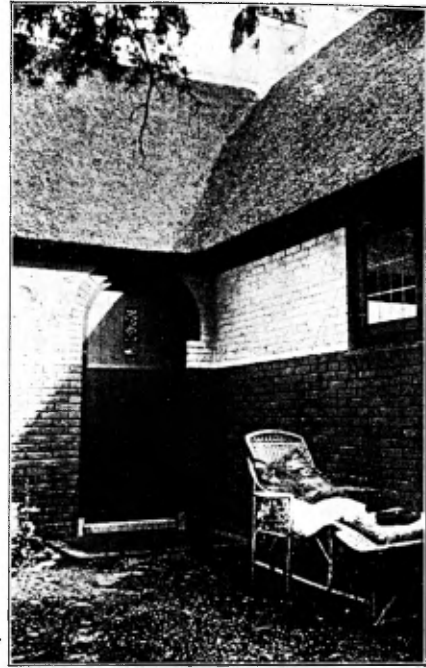
„Neen, 't moet. Een huis, dat zóó 't werk is van twee nijvere handen — een huis, dat zóó is gebouwd als het Ideal Home voor twee vrouwen, een huis, dat een kunstenaar in staat stelt, des te beter te werken, omdat het aan de huisvrouw een minimum eischen stelt.

Ik noem het artikel: Het huis eener Kunstenaar’s”.

Haar groote bescheidenheid kan zelfs hiër niet overheeren. En ik moet haar gerust gaan stellen, anders komt er niets van mijn artikel.

„Ik zal niet eens je naam noemen. Zoo goed als niets van je werk zeggen. Maar die titel moet je mij niet ontnemen. Dit is het huis eener kunstenaar’s”.

Maar als ik al lang en breed weer in Rotterdam zit, komt daar een angstige brief: „Wat zou je ervan denken, als mijn huisje niet was: „het Huis van de Kunstenaar’s”, maar van „een mensch, die

HOOFDINGANG VAN HET HUIS

zoekt naar levensvereenvoudiging”?

Laat ik u, lezeressen, dan de beschrijving van dit huis onder beide titels aanbieden. □ □